

COPILĂRIA. O POVESTE DESPRE BUCURIE

piesă de teatru adaptată după cartea cu același nume a autoarei Veronica Iani

Personaje:

1. *crocodilul Yuri*
2. *hipopotamul Gyuri*
3. *agentul 007*
4. *bărzoiiu pensionar*
5. *negura*
6. *polițistul*
7. *Moș Crăciun*
8. *mai mulți polițiști*
- 9 *Radu*
10. *mama lui Radu*

Crocodiul Yuri și hipopotamul Gyuri intră în scenă. Privesc îngrijorați spre ușa locuinței agentului 007 (stau chiar în fața ușii și discută)

Yuri: Trebuie să facem ceva! De trei zile nu a mai ieșit din casă. La telefon nu răspunde...

Gyuri: Da, dar ce să facem? Cât timp voi reuși să îi țin locul lui 007 fără să se afle? Să-ți povestesc ce am pățit ieri, când am mers să transmit un mesaj, pe care, în mod normal, ar fi trebuit să-l ducă bunul nostru prieten 007. Bat la ușa locuinței familiei X. Îmi deschide un cuplu foarte amabil și le întind plicul. Ei îl desfac nerăbdători și apoi încep să sară în sus de bucurie: „Doi?? Vom avea doi copii!!” Amabili, m-au invitat în casă. Fericit, dau să intru, când... nenorocire! Am rămas înțepenit în ușă. Au fost nevoiți să cheme pompierii să mă descarcereze. Ce rușine mi-a fost!

Yuri: Dacă ai ști ce am pățit și eu! Ieri am fost să duc un plic într-un bloc cu nouă etaje. Ca să fiu sigur că nu se sperie lumea de mine, mi-am scos proteza cu dinți, chit că arăt jalnic fără ea. Dar degeaba. Când doamna Y a deschis ușa, a început să țipe de a trezit tot blocul. Am lăsat plicul jos și am tăiat-o pe scări înainte de sosirea poliției. Era cât pe ce să fiu prins.

Gyuri: Mda, în ritmul acesta se va afla curând că 007 nu se ocupă de misiuni și îl vor concedia. Trebuie să îl scoatem din starea asta. Înțeleg că l-a durut foarte tare când a fost anunțat că berzele nu vor mai transporta bebeluși. Totuși, va face în continuare o muncă foarte frumoasă: va duce mesaje prin care dă de știre mămicilor că au în burtică un bebeluș sau mai mulți. Hipopotamii nu pot face munca asta.

Yuri: Și nici crocodilii!

După ceva timp de gândire, crocodilul Yuri exclamă victorios:

Yuri: Gata, știu cum să îl ajutăm!

Însă nu apucă să continue. Un zgomot asurzitor de oale răsturnate, amestecat cu strigăte furioase, se aude din locuința de stuf a lui 007. Dintr-odată, ușa se trânteste de perete, aproape sărind din balamale. În prag își face apariția 007. Este de nerecunoscut. Pare un cavaler îmbrăcat în armură, gata de război. Are capul acoperit cu un ibric, pe gâtul lung sunt înșirate trei cutii de conserve, într-o aripă ține un capac de la o oală, iar în cealaltă un bătător de carne. Yuri și Gyuri se uită înspăimântați unul la altul.

Yuri: Și-a pierdut mințile!

007: Am plecat să salvez lumea! Ce vă uitați așa la mine? Nu sunt nebun. Să vedeți ce mesaj am primit de la comadamentul central.

007 citește de pe o foaie mesajul:

"Agent 007, avem nevoie de ajutorul tău! Cineva a intrat în calculatorul în care erau datele tuturor copiilor: nume, adrese, fotografii, amintiri. Totul a dispărut! Am găsit doar acest mesaj: „Copilăria nu va mai exista. O voi distruge.” Agent 007, te rugăm, ajută-ne!

007: Acum ați înțeles?

Yuri: Ăăă... nu prea.

007 ridică amenințător „buzduganul” de bucătărie:

007: Îl voi distruge pe cel care îndrăznește să facă ceva Copilăriei!

Gyuri: Vom fi alături de tine! Toți pentru...

În scenă intră bărzoii pensionar, sprijinindu-se într-un baston. Are la ochi o pereche de ochelari iar sub o aripă ține un album.

Bărzoii: Ce-i gălăgia asta? Nu se înțelege barză cu barză din cauza voastră. V-am auzit vorbind despre...

Gyuri se îndreaptă amenințător spre el.

Gyuri: Ne spionai cumva?

Bărzoitul: Aiurea. Vorbeați așa de tare, încât era imposibil să nu aud. M-am gândit că vă pot fi de folos.

007: Tuuu?

Fără să ia în seamă obrăznicia, bătrânul bărzoii scoate de sub aripă un album foarte gros, cu coperțile uzate.

Bărzoitul: Am acest album de pe vremea când încă mai lucram. Am păstrat legătura cu copilașii pe care îi duceam la familiile lor. Drăgușii de ei mi-au trimis o mulțime de desene despre Copilăria lor. V-ați întrebat vreodată ce este, de fapt, Copilăria?

007 tușește încurcat.

007: Nu m-am gândit la asta până acum. Păi, Copilăria este... este ceva foarte frumos?

Bărzoitul: Așa am crezut și eu multă vreme, dar simt că este mai mult decât atât. Copilăria le-a fost dată oamenilor ca să învețe ceva.

007 întinde nerăbdător aripa spre album.

007: Da? Probabil... Ne poți împrumuta albumul?

Bărzoitul: Vi-l dau, dar să aveți mare grijă de el. Dacă toate datele din calculator au fost furate, acest album este foarte prețios...

007 ia albumul. Yuri și Gyuri se apropie și ei, curioși. Deodată, apărută de nicăieri, o negură înghețată îi prinde cu brațele ei nevăzute ca într-un clește, paralizându-le orice mișcare. Restul s-a petrecut foarte rapid. A urmat un trosnet sec, iar negura s-a făcut nevăzută, ca și cum nici nu ar fi existat. Când s-au dezmeticit, cei trei prieteni au descoperit catastrofa: 007 avea doar o mică parte din album. Restul dispăruse împreună cu negura și cu bărzoitul pensionar. Ochelarii și toiagul acestuia zăceau în iarbă.

007: Priviți cât a rămas din album! Bărzoitul l-o fi luat?

Hipopotamul Gyuri ia restul de album și îl studiază, întorcându-l pe toate fețele.

Gyuri: Atunci de ce ne-ar mai fi dat albumul? Ca apoi să îl ia înapoi? Nu are sens. A fost ceva în pâcla aceea... Poate era chiar cel care vrea să distrugă Copilăria! Trebuie să mergem să îi anunțăm pe oameni cât mai repede! Dar cât mai repede!

Yuri: 007 tu zboară înainte! Ești mai rapid ca noi.

007 își ia zborul și ajunge repede în oraș. Nu după multă vreme, găsește un polițist.

007: Domnule polițist! Domnule polițist! Cineva... cineva încearcă să distrugă... să distrugă Copilăria. Omenirea este în mare pericol!

Polițistul se uită nemulțumit la barza agitată din fața lui.

Polițistul: Copilăria? Ce este Copilăria? De ce mă deranjezi cu astfel de prostii? Eu am de vegheat la păstrarea liniștii publice, iar tu, din câte se pare, o cam tulburi cu agitația ta.

007: Copiii... Copilărie...

Văzând că polițistul are de gând să scoată bastonul de cauciuc, agentul 007 îi arată un desen din album.

Polițistul: Ce scrie acolo? mormăie polițistul.

Polițistul se încruntă și mai tare în momentul în care descifrează scrisul.

Polițistul: Ăăă... „Copilăria este joaca cu prietenii”. Văd niște oameni mici. Unul îi împinge pe ceilalți doi. Nu înțeleg de ce o face. Sunt bolnavi? Ce e aceea joacă? Prieteni?!

007 se uită perplex la polițistul care continuă:

Polițistul: Se pare că avem de-a face cu un caz grav de indisciplină. În loc să muncească, oamenii aceștia mici pierd vremea.

007: Dar se joacă...

007 vrea să continue, însă este nevoit să își ia zborul. Polițistul scosese o pereche de cătușe și dăduse alarma. Agentului 007 i s-a făcut un portret robot pentru a fi dat în urmărire generală. (se poate tipări pe o foaie A4 sau A3 desenul cu portretul robot care este deja în carte). Ajuns la prietenii lui, 007 le povestește pățania cu polițistul.

007: Îngrozitor! Am ajuns prea târziu. E o adevărată nebunie! Parcă lumea s-ar fi răsturnat cu fundul în sus. Copiii sunt numiți oameni mici. Ei nu se mai joacă. Iar jucăriile... JUCĂRIILE SUNT

ARUNCATE!! Pe bulevarde am văzut camioane care cărau jucării la groapa cu gunoi. Înseamnă că, până de curând, copiii se jucau cu ele. S-a petrecut ceva care a schimbat lumea...

Yuri: Norul acela...

Gyuri: ... a furat Copilăria!

Gyuri: Și acum ce facem? Cum salvăm Copilăria?... Dar, știți ceva, s-a făcut noapte și mi-e groaznic de foame. Hai să traversăm șoseaua. Am văzut niște tufe și o baltă. Pe Yuri l-ar înviora cu siguranță o baie.

Din două bătaii de aripi, 007 ajunge deasupra bălții.

007: Băieți, e grozav! E plin de broaște!

Gyuri i se alătură fericit, bălăcindu-se în apă.

Yuri: Da, bine că voi vă lăfăiți în apă, iar pe mine m-ați lăsat singur. Pe deasupra, mai car și albumul.

Picioarele lui scurte, precum și coada lungă și grea, îl fac mult mai încet decât prietenii săi.

Ajuns în mijlocul șoselei, se oprește să își tragă sufletul:

Yuri: Stați și mâncați nepăsători în loc să vedeți cât de minunat este cerul. Oare a numărat cineva stelele? Uitați-le pe acelea două. Strălucesc cel mai tare. Și sunt din ce în ce mai mari. Or fi doi meteoriți?

Atât a apucat să spună Yuri înainte de a dispărea sub roțile unui tir, care reuși să oprească după câțiva zeci de metri cu un scrâșnet îngrozitor.

007 și Gyuri: Yuuuuri!!! (*strigă îngroziți alergând la prietenul lor*)

Între timp, din tir coborâse șoferul, un bărbat burtos. Se văita, trăgându-se de barbă și de mustăți:

Moș Crăciun: L-am făcut una cu pământul! Ce căutai, măi, omule, în mijlocul drumului? Așa, îmbrăcat în verde, nu aveam cum să te văd. Vai, l-am turtit cu totul!

007 și Gyuri: Yuri, Yuri, dragul nostru, te rugăm, spune ceva!

Yuri: Așa m-a făcut mama, turtit. Și verde sunt de când mă știu.

Gyuri: Yuri, ești întreg? Te poți mișca? Ești viu?

Gyuri și 007 țopăie fericiți în jurul prietenului lor. Yuri se ridică cu grijă de pe asfalt și își pipăie corpul pentru a se încredința că totul este în regulă:

Yuri: Se pare că da. Mașina a trecut pe deasupra mea.

007: Albumul, unde e albumul?

După câteva minute de căutări cu lanterna, îl găsec în șanțul de lângă șosea. Șoferul se apleacă și ridică o foaie care căzuse din el.

Moș Crăciun: De... de... de unde aveți asta? De unde?

Sărea în sus de bucurie, după care se oprea și începea să plângă sărutând foaia. Apoi iar sărea și iar săruta foaia.

007: Hei, dă-o încoace că o strici cu lacrimile tale. Ce-ți veni? *(se repede 007 să i-o smulgă din mâini)*

Mai iute, șoferul reușește să o păstreze.

Moș C: Vedeți ce scrie pe ea? strigă el. „Copilăria este brăduțul de Crăciun.” Crăciun!... Crăciun!

Cei trei prieteni îl privesc lung.

Gyuri: Săăăracul, din cauza sperieturii a înnebunit.

Moș C: Nu, nu... Eu sunt... Eu sunt Moș Crăciun!

007: Fugi d-aci! Moș Crăciun merge cu sania trasă de reni, nu cu tirul. În plus, are părul și barba albe. Ne vinzi gogoși.

Moș C: Ba eu sunt. Uitați!

Șoferul scoate din buzunarul de la piept actul de identitate.

Yuri: Da, semeni. Iar pe act scrie că ești Moș Crăciun. Dar unde ți-e sania?

Moș C: Mi-au confiscat-o. Renii – la fel. Jucăriile... De-abia am reușit să scap. Am fost nevoit să îmi vopsesc părul și barba și să renunț la hainele roșii. E o tragedie ceea ce se petrece. Totul era bine și, dintr-odată... M-am dus plin de jucării și de dulciuri la o școală. Ce credeți? Copiii au început să arunce cu gume și cu creioane în mine. Eu strigam: „Copii, v-am adus jucării, dulciuri!” Un coșmar! Au chemat poliția. Nu înțelegeam cu ce am greșit. Mi-am cerut scuze și i-am rugat să mă lase să le duc acasă jucăriile. Am aflat apoi cu groază că ei locuiesc în internate. Am zis: „Bine, dar familiile voastre... părinții voștri? La ei când vă duceți?” Atunci au spus că sunt un nebun periculos, care vorbește despre lucruri nemaiauzite. Cu greu am scăpat din mâna poliției... Vă rog, dați-mi desenul! Am nevoie de această amintire prețioasă din vremurile în care copiii stăteau împreună cu părinții lor, când știau ce înseamnă CRĂCIUN, FAMILIE, MAMĂ, TATĂ. Când mă iubeau.

Gyuri, trist: Și noi încercăm să salvăm Copilăria. Cine știe dacă...

Polițiștii: Predați-vă! Sunteți înconjurați! Nu aveți nicio șansă!

Deodată, se trezesc înconjurați de polițiști. Hipopotamul Gyuri își revine primul din șoc.

Gyuri: Retrageți-vă încet cu spatele. La semnalul meu urcați în tir și porniți cu cea mai mare viteză. Eu îi voi ține pe loc cât pot de mult.

Yuri și 007: Nuuu! În niciun caz. Vino cu noi!

Gyuri: Plecați!!!

Moș Crăciun îi împinge pe Yuri și 007 spre cabină. Polițiștii se reped spre tir, dar Gyuri le blochează drumul. Enervat, căpitanul strigă la el:

Căpitanul: Mișcă-ți fundul ăsta imens din calea noastră, infractorule!

Nervos, cu capul lăsat în pământ hipopotamul înaintează câțiva pași, pufnind amenințător pe nări. Polițiștii îndreaptă armele spre el, însă Gyuri nu se lasă intimidat. Își ridică încet capul și deschide gura. Oamenii legii privesc înspăimântați gura ce pare a se deschide la infinit. Pe neașteptate, din gâtlejul ca un tunel al lui Gyuri țâșnește un răget înfiorător și asurzitor. Mii de pumnale nevăzute străpung timpanele polițiștilor. Pentru a scăpa de această tortură, ei năvălesc desperați în mașini și pornesc în trombă spre oraș. Gyuri rămâne singur în mijlocul drumului.

Gyuri: Succes, dragii mei prieteni. (zice el, privind în zare spre camionul lui Moș Crăciun)

Pe șosea, o foaie se desprinsese din album. Zâmbește și o ridică cu grijă, apoi dispare în liniștea nopții, în timp ce câteva lacrimi de tristețe îi brăzdează obrazul gros.

Un vuiet prelung, apoi o bufnitură puternică zguduie pământul, ridicând un nor gros de zăpadă. În timp ce zăpada se așază lin la locul ei, gemete și vaiete se aud din troiene. Primul care își face apariția este Moș Crăciun. Merge de-a bușilea, privind nedumerit în jur. După o vreme, apare și crocodilul Yuri... apoi agentul 007. La fel de nedumeriți și de buimaci, încercă să înțeleagă unde se află.

Yuri: Ce-i cu zăpada asta? Când ne-am culcat în cabina tirului era totul verde în jur. Să fi nins atât de mult între timp?

Moș C: Nu... Nu se poate! (și arată spre în depărtare) Foci?? Văd oare bine? Uite și un urs... polar! Cred că suntem... Dar cum se poate așa ceva?

Yuri: Spune odată unde suntem! Mor de frig!

Moș C: Suntem la Polul Nord!

007: La Polul Nord?! Doar nu am zburat cu tirul până aici.

Moș C: Nu știu dacă am zburat, dar cu siguranță am căzut din cer (zice el în timp ce își îndreaptă mijlocul). De la șocul căzăturii am fost aruncați afară din cabină. Bine că... Hei, veniți repede! Ce-i asta?

Moș Crăciun studiază îngrozit un bloc de gheață. În interiorul lui era chiar bărzoii pensionar. Îi privea cu ochi sticloși și cu ciocul deschis, ca într-un ultim strigăt.

007: Vai, este bărzoii pensionar! Ce-i cu tine în halul ăsta? Hei, noi suntem!

007 bate cu ciocul în gheață, sperând la un răspuns din partea bărzoiiului.

Yuri: Repede, să îl scoatem cumva de acolo! Poate trăiește. Ar trebui să topim gheața. Facem un foc și gata. Haideți să căutăm prin mașină ceva de ars.

Moș C: O, dar nu se poate? Ce este asta?

Moș Crăciun descoperă un alt bloc de gheață. În el era înghețat Gyuri.

007: Gyuri?? Gyuri!! Dragul nostru prieten, spune ceva!

Yuri: Nu mai înțeleg nimic. Cum au ajuns aici? Așa înghețați... Și noi cum de am aterizat tocmai la Polul Nord? Înseamnă că...

Deodată apare negura.

Negura: Exact! Înseamnă că veți sfârși și voi la fel. Eu v-am adus aici.

Moș Crăciun, 007 și Yuri văd cu groază cum aceeași negură înfiorătoare, care furase o parte din album, îi învăluie și îi imobilizează.

Negura: Dar, pentru început, voi recupera de la voi și restul desenelor din album.

Moș C: Mai bine murim decât să ți le dăm!

Negura: Vai, ce emoționant, grasul cu fund mare a zis la fel și uite că i-am luat desenul.

Desenul ce rămăsese la Gyuri trece prin fața lor, dispărând apoi în negură.

Negura: Și acum: hocus-pocus-preparatus, iată cum dispar și desenele voastre!

Fără a putea schița măcar un gest, Moș Crăciun și 007 rămân fără niciun desen.

007: Te urăsc! Te urăsc din toată inima, arătare fără inimă ce ești! (țipă 007, încercând să zgârie cu ciocul și ghearele) Tu ai furat Copilăria și acum ai tot albumul!

Negura: Vai, ce încercare eroică, hârâie vocea. Da, am furat-o, am distrus-o. Spune cum vrei. Important e că a dispărut orice urmă din Copilărie. Iar faptul că mă urăști nu e ceva nou pentru mine. Și mă vei urî și mai tare! Ia uite cum se transformă în gheață prietenii tăi!

007 vede îngrozit cum Yuri și Moș Crăciun se acoperă treptat, treptat cu un strat de gheață. Degeaba încearcă să îi protejeze cu aripile lui, stratul de gheață crește tot mai mult.

007: De ce nu m-ai înghețat și pe mine odată cu ei, ucigașule!

Negura: Ca să vezi ce înseamnă cu adevărat a urî. Am în mine de un milion de ori mai multă ură decât ai tu acum.

007: Dar cine ești tu?

Negura: Sunt ceea ce vezi că sunt.

007: O negură înghețată.

Negura: Am diferite nume. Dacă vrei să-mi spui negură înghețată, spune-mi așa.

007: Dar de ce ai atâta ură în tine?

Negura: Știi cum e ca toată lumea să fugă de tine? Știi cum e să fii urât de toți? Oriunde apar aud: „Vai, ce vreme groaznică! Ce ceață insuportabilă! Ne-a stricat toată ziua.” Și tot așa... tot așa. Știi cum e ca NIMENI să nu te iubească, în schimb toți să te urască? Nu știi. De aceea m-am răzbunat. Într-o zi am văzut o pagină din acel album cu desene. Scria: „Copilăria este BUCURIA”. Din acel moment, numai asta mi-a răsunit în cap: BUCURIA... BUCURIA... Am hotărât să distrug Copilăria și odată cu ea și BUCURIA. Am reușit!

007: Da, ai reușit.

Gheața îi acoperise picioarele. Simțea cum se întinde pe aripi, pe gât, pe cioc. Aruncă o ultimă privire spre prietenii lui:

007: S-a sfârșit...

Cei trei înghețați rămân într-un colț de scenă. În scenă intră un băiat, ținând un coș/rucsac gol în mână, iar la gât o eșarfă multicoloră (preferabil curcubeu).

X2410: Nu a plouat de atâta vreme, de unde ciuperci? Dar parcă supraveghetorul de la internat poate să înțeleagă asta. Zice că așa scrie în fișa mea, să culeg ciuperci, iar fișele sunt făcute încă de la începutul anului. Asta e, iar voi fi certat... Of, dar ce ceață se lasă peste pădure. Aproape că nu văd la doi pași! Și e atât de frig. Mai bine stau pe loc ca să nu mă rătăcesc... Oare negura s-o fi rătăcit și ea? Poate e chiar mai speriată ca mine. Ia te uită, știe să picteze. Ce steluțe frumoase a făcut pe frunze! Ba chiar și pe bluza mea. Hei, vrei să treci și pe la internat ca să desenezi câteva steluțe pe geamul de la camera mea? Aș vorbi cu ele când mă voi simți singur. Știi, noi, oamenii mici, nu avem voie să discutăm între noi... Tu te simți vreodată singură? Nu cred. Tu poți vorbi cu vântul, cu norii, cu soarele. Și eu vorbesc cu ele, dar numai în gând, pentru că, altfel, aș fi certat. Sunt reguli pentru orice. O regulă zice că nu avem voie să facem lucruri nefolositoare, iar vorbitul cu norii nu e prea folositor. Pe tine cum te cheamă? Eu sunt X2410... Știu, sună ciudat... Vai, dar mi-e din ce în ce mai frig! Mă transform într-o statuie de gheață. Însă de ce să mă plâng, când tu nu ai nici măcar o bluză subțire pe tine. Dacă ai avea dinți, cred că ți-ar clănțâni. Uite, ia eșarfa de la gâtul meu ca să nu faci guturai. Noi avem siropuri multe pentru gât la internat, dar tu sigur nu ai. Cum vei vorbi cu norii dacă răgușești?"

X2410 îi scoate eșarfa de la gât și o întinde negurei. Aceasta o ia emoționată. Își șterge o lacrimă.

Negura: Mulțumesc, dragă copile!

Apoi negura dispăru, lăsând loc unui curcubeu plin de strălucire.

În sceă intră mama lui Radu:

Mama: Radu! Radu!

Băiatul o privea nedumerit pe femeia ce alerga speriată spre el. Nu înțelegea unde este și ce se întâmplă cu el. Femeia îl ținea acum strâns în brațe.

Radu: Cine...? Cine ești? Mami?! Mami, tu ești?

Mama: Da, Radu, eu sunt. Vai, ne-ai speriat îngrozitor. Tati te caută prin pădure. Am crezut că te-ai pierdut în negura aceea înfiorătoare. Doamne, aproape ai înghețat! Și nici eșarfa nu o mai ai la gât.

Radu: A fost ceva atât de straniu! A venit ceața aceea și nu am știut unde mă aflu. Era ca și când aș fi trăit într-o altfel de lume. Una îngrozitoare, în care nu mai eram Radu, ci X2410, iar de tine și de Tati nu îmi aduceam aminte. Știam doar că plecasem să caut ciuperci, trimis de cei de la internatul în care locuiam împreună cu o mulțime de alți oameni mici. Ni se spunea că suntem oameni mici, nu copii. Toți aveau nume la fel de ciudate ca și al meu. Jucării nu existau în acea lume și noi nu ne jucam unii cu alții. Totul era lipsit de bucurie. Era... era ca și cum COPILĂRIA nu mai exista. Negura aceea care se lăsase mă îngheța încetul cu încetul. Îmi era atât teamă... apoi m-a gândit că poate și ei îi este frig. I-am dăruit eșarfa de la gâtul meu. Apoi ceața s-a făcut nevăzută și pe cer a apărut un curcubeu minunat. Mami, spune-mi că nu a dispărut COPILĂRIA!

Mama: Vai, ce coșmar! Stai liniștit, Copilăria nu a dispărut și nici nu are cum să dispară. Ea este un izvor nesecat cu apă vie prin care cunoaștem BUCURIA și DRAGOSTEA. Copilăria ne-a dăruit-o Dumnezeu pentru a putea înțelege că El ne iubește și ne ocrotește. Dar și pentru a învăța, la rândul nostru, să iubim și să ocrotim.

Radu și mama ies din scenă. Blocurile de gheață se topesc și cei din ele revin la viață. Se întind fericiți. Se îmbrățișează. Ies fericiți din scenă.

Se aude o voce ca de centralistă, era de la comandamentul central:

Vocea: Agent 007, agent 007! Azi ai de dus zece scrisori.

007 intră în scenă (are o șapcă pe cap)

007: Aici 007! Recepționat! Zece scrisori? Se rezolvă.

Vocea: Agent 008, agent 008! Ești pe recepție? Ai de dus cinci scrisori. Te descurci?

Gyuri, intrând în scenă: Aici 008. Recepționat! Se rezolvă! *(are și el o șapcă identică)*

Vocea: Agent 009! Ai de distribuit șapte scrisori.

Yuri, intrând în scenă: 009 se descurcă! *(are și el o șapcă identică)*

Vocea: Agent 006! Sunt trei scrisori pentru Alaska. Doar tu poți rezolva asta. Ce zici?

Negura, intrând în scenă: Agent 006 la datorie! *(are la gât eșarfa primită de la copil și o șapcă)*

Vocea: Agent 006, ești răgușit? Ai nevoie de îngrijiri?

Negura: Sunt foarte bine. Am umblat o vreme cu gâtul gol, dar acum am o eșarfă călduroasă. Mi-a dăruit-o un copil cu suflet de aur.

Vocea: Agent 001! Cum e la pensie? Sperăm că nu te plictisești.

Băzoiul pensionar, intrând în scenă: Nici gând, chicotește băzoiul pensionar. (*are ochelarii și bastonul, albumul și niște desene în mână*) De dimineață am primit încă trei desene de la copii.

Le așază cu grijă în albumul gros cu coperti uzate.

Băzoiul pensionar: Măi, măi, ce copii năzdrăvani!